

HANNEKE MEIER &
INGE VAN PROOIJEN

NACHT DIEREN

THRILLER

Ze dachten elkaar te kennen...

DE CRIME COMPAGNIE

Lieve Nachtdieren,

Ik heb alles geprobeerd, maar het was niet genoeg. Niets haalt het donker uit mijn hoofd. Geen boek, geen woorden, geen pillen. Ik wil jullie niet meer tot last zijn.

Vergeet nooit dat ik van jullie hou.

Jolie

Nu

De jongen tegenover me in het krappe kantoor ziet lijkleek en tijdens mijn overdracht heeft hij zeker drie keer achter zijn hand gegaapt. Misschien is hij niet gemaakt voor de nacht, niet zoals ik. Of misschien moet hij nodig op vakantie.

Inwendig vervloek ik de nieuwe cao. Daarin staat dat ik niet alleen maar nachtdiensten mag draaien. Zogenaamd in mijn belang, maar niemand heeft mij gevraagd wat ik wil. Nu moet ik ze afwisselen met avonddiensten. Ik zucht diep. Ik ben wel blij dat niemand me tot dagdiensten dwingt – dan nam ik ontslag.

‘Nog vragen?’

De jongen schudt zijn hoofd. Volgens mij heet hij Gert. Ik heb hem een rondleiding en een spoedcursus ‘camerabeelden monitoren’ gegeven. Hij heeft de sleutels van de dienstauto en de dienstfiets voor zijn nachtronden. Officieel hoort hij tijdens zijn dienst twee keer langs alle woonlocaties te rijden, maar ik betwijfel of hij dat gaat doen. Hij zal niet de eerste zijn die de hele nacht in het kantoor blijft met koffie, eten van Thuisbezorgd en foute muziek.

Ik maak de werktelefoon los van mijn broekband en leg hem op het bureau. ‘De jongeren kunnen je bellen of een bericht sturen.’

Gert knikt, zijn vingers tikken tegen de stof van zijn broek.

Ik hoop dat niemand hem nodig heeft vannacht. ‘Als er overlast is, ga je erheen en handel je het af. Bij een persoonlijke crisis maak je de nachtbegeleiding wakker.’ Ik val in herhaling in de hoop dat het beklijft. Ik tik ook nog maar eens op het handboek met alle protocollen. ‘Lees dit vannacht goed door, ik zie dat je komende maand vaker staat ingeroosterd.’ Ik heb niet het idee dat mijn woorden tot hem doordringen. Sinds Ben, de oudgediende met wie ik mijn nachtdiensten afwisselde, met pensioen is, zit ik bijna elke keer met een andere zzp’er opgescheept voor de overdracht.

Geloof me, dat is niet fijn weggaan.

Ik werk inmiddels bijna zeven jaar als beveiligers voor een aantal kleinschalige woonlocaties in Den Haag voor jongeren en jongvolwassenen die niet meer thuis kunnen wonen. Door mentale klachten, trauma’s, schulden, verslavingen – of een combinatie daarvan – zijn ze er ook niet klaar voor om zelfstandig te wonen. Hoewel ik als beveiligers niet tot het begeleidingsteam behoor, durf ik wel te zeggen dat de nachtelijke praatjes die ik met de jongeren maak tijdens mijn ronde van waarde zijn.

Het advies dat ik Gert zojuist gaf, volg ik zelf natuurlijk niet op. De keren dat ik de begeleiding wakker heb gemaakt in verband met een persoonlijke crisis kan ik op één hand tellen. En ook dan alleen maar omdat ik nu eenmaal niet op twee plekken tegelijk kan zijn.

De telefoon begint te trillen op het bureau, een bericht. Ik buig voorover zodat ik met Gert mee kan lezen.

Ik kan niet slapen.

Gestuurd vanaf de woonlocatie in de Bomenbuurt.

Gert trekt zo mogelijk nog bleker weg, maar tegen mijn verwachtingen in heeft hij mijn uitleg over het systeem goed onthouden. Met een paar toetsen weet hij alle camera's van het juiste huis op het grote scherm te krijgen. We zien een meisje met lang, loshangend haar door de woonkamer ijsberen.

'Ik zal de begeleider wekken,' zegt Gert. Zijn stem gaat op zo'n manier de hoogte in dat het eerder een vraag lijkt dan een mededeling.

Hoewel Gert precies wil doen wat ik hem heb opgedragen, irriteert het me. Hij weet niet dat Elske, de nachtbegeleider die vannacht een slaapdienst heeft, niet veel meer zal zeggen dan: 'Ga het maar proberen.' En niet eens face to face. Ze zal het meisje bellen en zich vervolgens weer omdraaien in haar warme bed.

Gert weet ook niet dat het meisje in de woonkamer Sarah heet, dat haar stiefvader een monsterlijk wezen was en dat haar moeder haar ogen daarvoor sloot. Dat Sarah altijd glimlacht en zegt dat het goed met haar gaat, maar dat de krassen op haar huid een ander verhaal vertellen.

'Weet je wat, Gert? Op weg naar huis fiets ik er toch langs, ik zal even kijken wat er aan de hand is en als het nodig is, bel ik Elske wakker, oké?'

Hij knikt dankbaar.

Nog geen tien minuten later zet ik mijn fiets vast aan een hekje in de Populierstraat. Sarah zit in de donkere keuken op de koude vloer, ik ga naast haar zitten en sla mijn arm om haar heen. Ik snap de onrust die juist 's nachts komt bovendrijven. Die zich uit in een versnelde hartslag, bewegingsdrang, een

bal in je buik. Al zolang als ik het me kan herinneren ben ik 's nachts liever wakker. Pas tegen de ochtend voel ik me ontspannen genoeg om in slaap te vallen. Ik ben gestopt om me ertegen te verzetten.

Ik kom overeind en steek Sarah mijn hand toe. Ze pakt hem aan en ik trek haar omhoog. Dan begeleid ik haar naar haar slaapkamer, sla het dekbed open en stop haar in. De stoel van haar bureau schuif ik naast het bed en uit mijn rugtas pak ik mijn e-reader. Ik open haar favoriete boek: *Eeuwig en altijd Tuck*.

Na ongeveer een halfuur voorlezen hoor ik haar regelmatige ademhaling en sluipt ik op mijn tenen haar kamer uit.

Buiten wil ik op mijn fiets stappen als er naar me gefloten wordt. Aan de overkant van de straat lopen twee 'stoere' jongens met opgetrokken capuchon. Een van hen fluit nog eens. Ik moet de impuls onderdrukken om over te steken en ze een klap te geven. Ik haat de gedachte dat andere vrouwen zich door dit soort types onveilig voelen, niet meer de deur uit durven.

Ik kan prima voor mezelf opkomen. Mijn moeder wilde me weerbaar maken.

Nou, weerbaar ben ik.

Mensen kunnen mijn uiterlijk moeilijk rijmen met mijn werk. Maar ik heb de kick, de adrenaline die bij beveiligingswerk komt kijken hard nodig. Ik heb weleens een inbreker op heterdaad betrapt en heb een locatie moeten evacueren nadat een verwarde jongen zijn matras in de fik had gestoken. Intuïtief weet ik precies hoe ik moet handelen in noodsituaties.

Ik bind mijn haar in een hoge paardenstaart zodat het niet in de weg hangt, mocht ik straks iemand van me af moeten

slaan. De jongens lopen door. Ik adem diep in en uit om mijn boosheid te laten zakken.

Eikels.

Ik stap op mijn fiets en sjees de straat uit. Dat ik langs deze locatie kwam was een leugen. Ik doorkruis de stad naar mijn kamer in de Archipelbuurt. Het is een godswonder dat ik hier iets betaalbaars heb gevonden. De keuken, woonkamer, badkamer en het dakterras deel ik met huisgenoot Matt en huis-eigenaresse Flo.

Precies op het moment dat mijn vorige huis in Laak werd geteisterd door de ene na de andere lekkage én mijn huisbaas van de aardbodem leek te zijn verdwenen toen ik vroeg om groot onderhoud, zag ik de advertentie die Flo had geplaatst. Na mijn hospiteeravond wist ik dat ik geen schijn van kans maakte. Flo leek niet van me onder de indruk. Ik was dan ook verrast toen ze me een dag later toch belde dat ik de kamer had.

Ik werp een blik op mijn horloge, bijna halftwee. Was Flo niet in De Gekke Geit vanavond? Even overweeg ik daar langs te gaan, maar het vooruitzicht van een drankje met Matt op het dakterras wint. Matt huurt de kamer op de bovenste verdieping. Ik de verdieping daaronder en Flo woont beneden.

Hoewel we allemaal eind twintig, begin dertig zijn en werken, is het in deze tijd als alleenstaande een utopie om een eigen woning te kopen, of om in de vrije sector iets te kunnen huren als je geen schimmel op de muren wilt hebben.

Flo's oma had de woning half afbetaald aan haar nagelaten, en om de kosten van de resthypotheek en het onderhoud te dekken zocht ze medehuurlers.

Win-win.

Zal ik een gin-tonic maken, of een wijntje nemen van de fles rood die nog open stond? Misschien gewoon een biertje, net

als Matt. In gedachten zie ik hem al voor me op het dakterras, omringd door boeken, onderzoeken, losse blaadjes, afgekloven pennen, een half opgegeten tosti en waarschijnlijk een ketchupvlek op zijn overhemd.

Matt studeert 's nachts. Een halfjaar geleden besloot hij naast zijn werk als boekhouder een master filosofie te gaan doen. Daar is geen werk in te vinden, maar hij beweert altijd dat hij het doet voor zijn zelfontwikkeling. Ik glimlach, misschien doet hij het wel om meisjes te scoren. Sexy, toch? Een man die nadenkt, eindeloos kan discussiëren over onderlinge relaties en onzichtbare motieven.

We hebben één keer gezoend. En hoewel dat niet tegenviel, besloot ik al snel dat de beginnende vriendschap me meer waard was dan lichamelijk genot.

Ik ben bijna bij het achterommetje dat naar onze verwaarloosde tuin leidt, al is 'tuin' een te mooi woord voor het minestrookje gras omheind door hoge schuttingen. Er passen drie fietsen naast elkaar op het stoepje bij de poort en dan kun je je er nog net langs wurmen om het huis binnen te gaan.

Maar met een dakterras als het onze hoor je mij niet klagen. Flo heeft lampjes langs de reling gehangen, waardoor het er altijd voelt als vakantie. Matt had een paars buitenkleed gekocht. Ik had mijn twijfels, maar toen hij het over de verweerde houten vlonders uitrolde was ik om.

Ik hannes mijn fiets naar binnen en blijf dan abrupt staan.

Op het gras ligt iets, een lichaam, iemand, met het gezicht van mij weggedraaid. Het gras bij het hoofd heeft een donkerdere kleur. Het is een man, liggend op zijn buik. Armen en benen gespreid, alsof hij door de lucht probeerde te vliegen. Bruine ribbroek, wit overhemd.

Een gebroken vlinder.

Ik hap naar adem en merk dat mijn benen voor het eerst in mijn leven weigeren om in beweging te komen. Als aan de grond genageld blijf ik staan.

Ik knipper met mijn ogen, en dan lukt het me om over te gaan tot actie. Op de automatische piloot pak ik mijn telefoon uit mijn jaszak, mijn vingers vinden als vanzelf het noodnummer. Terwijl ik met de telefoniste spreek, zet ik een aantal passen dichterbij, ik hurk naast de man. Het gras kriebelt tegen mijn huid. Naast het hoofd ligt een zwart brilmontuur met gebroken glazen. De centralist luistert naar mijn warrige relaas, ze belooft de politie en een ambulance mijn kant op te sturen. Rationeel weet ik dat de hulpverleners niets meer voor deze man kunnen betekenen – in dit lichaam zit geen leven meer – maar gevoelsmatig wil ik daar niet aan.

Feitelijk registreer ik de uiterlijke kenmerken: haarkleur, botstructuur, het gescheurde overhemd. Pas dan durf ik de naam hardop te fluisteren die op mijn tong lag vanaf het moment dat ik hem zag: ‘Matt.’

Mijn blik gaat omhoog, naar het dakterras.

‘Verdomme, Matt.’ Mijn ademhaling is oppervlakkig.

Ik leg mijn hand op zijn donkerbruine krullen, en dan iets lager, op zijn gehavende wang. Matt werd boos als Flo of ik te dicht bij de rand van het terras stonden. We plaagden hem regelmatig met zijn hoogtevrees. Ik trek mijn hand terug.

Niet Matt, niet Matt, niet Matt.

Ik kan mijn gedachtegang niet stopzetten, niet controleren.

Vroeger dacht ik dat ik vervloekt was, dat het aan mij lag dat vriendschappen kapotgingen, het weerhield me ervan om ze aan te gaan... En nu...

Mijn handen ballen zich tot vuisten. In de verte hoor ik sirenes.

Shit, Flo!

Ik pak mijn telefoon uit mijn zak. Als ze opneemt, zeg ik met trillende stem: 'Kom naar huis, alsjeblieft.'